

с вик скокнах от постелята, сграбчих татка за брадата с двете ръце и овиснах, тресейки се и гръчливо извивайки се и пищейки от злоба.

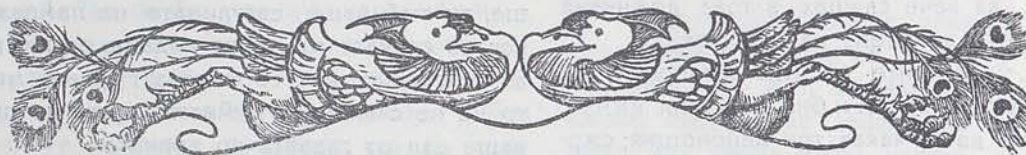
Зашемеден и забжркан, татко неподвижно се смръзна, като разтвори крака, и след туй почна предпазливо да освобождава от моите вкоченели пръсти брадата си, без да продумва нито дума и тежко пхтейки.

Аз нищо не помня понататък. Зная са-

мо, че мечтата ми за кжнките не се осъществи; татко взе от майка и пропи спечелените от мене пари.

Как плакахме ние с майка, която едничка в целия свят разбираше моята безкрайна детска скръб и отчаяние.

Много аз можах да забравя и оправдая, но тая нощ и тая страшна за мене загуба аз не можах дълго време нито да забравя, нито да оправдая.

СТЕЕРФОРТ И ТРАДЛЕС.

Разказ от Чарлз Дикенс

Ваканциите бяха вече изминали в заведението Салем, един добре уреден институт за синанове на по-видни фамилии, и чийто ръководител бе един доста сърдлив ректор, по име Греекл.

Всички момчета, с изключение на едно, се бояха много от ректора, и всички — без споменатото изключение — треперяха от приближаването му само и предчувстваха още отдалеч допирането на неговият ужасен бастун, който ректора носеше винаги със себе си и който започваше да играе винаги в ръцете му при най-малкия повод, а твърде често и без всякакъв повод. Той не можеше да види момчешки гръб, и да не изпита потребността да го начеше — и в очите на господина Греекл гръба на ученика Томи Традлес бе най-искусителен от всички.

Бедния Традлес! В своите небесно-сини тесно-ушити дрешки, от които се подаваха ръцете и краката му като суджуци, той бе в едно и също време и най-веселият и най-злочестия между всички момчета. Той опитваше тоягата постоянно — в продължение на половин година той правеше ежедневно познанство с нея, с изключение на един празничен понеделник, в който го биха само с линията по ръцете — и той винаги беше с намерение да пише за това на своя чичо, но

никога не туряше това свое намерение в изпълнение. Той слагаше за малко главата си върху чинжт и изведнаж биваше доволен и започваше да се смее наново и да рисува човешки скелети на плочата си, преди още очите му да бяха изсхнали от плача. Отначало се чудеа другите момчета, какво утешение намираше той именно в това, и за известно време го смятаха за един вид пустинник, който чрез тия рисунки на скелети, символ на тленността¹, се мъчеше да напомни, че и боят не може да трае вечно.

Той бе доста честолюбив, нашия Традлес и смяташе за твържествен дълг между момчетата, всеки един от тях да се застъпва за другите. При разни случаи той трябваше да страда ужасно, особно при един случай, при който Стеерфорт беше се засмял, а клисаря твърдеше, че това бил Традлес. Традлес не издаде истинския злосторник никога, макар че зарад това на следния ден той опита тоягата и трябваше да изтърпи едно толкова дълго наказание сът затвор, щото неговия латински речник на края доби вид на гробища, по които се мяркаха таинствено само скелети.

Но той получи и своята награда за страданията си. Стеерфорт заяви, че Традлес не притежава нищо прикрито и коварно в себе